

licu; v naročju ima mrtvega Sina. Ta kip poznate, videli ste ga že; imenujete ga Pietà, cenite ga tudi kot umetniško delo — a postojte tudi pred njim in mislite. — — —

Razumeti hočete življenje, trpljenje in smrt. Ali ne vidite v tem kipu življenja, trpljenja in smrti? Ne vidite li tu moči in poguma? Ni-li ta Mati potrebovala gigantskih moči, da ji srce ni otrpnilo, okamenelo, kakor Niobi, ko so ji umorili edinega Sina? Navzoča je bila pri Njegovi smrti, a ona še živi; vsak udarec, ki ga je moral pretrpeti njen Sin, je bil meč, ki se ji je zaril globoko v srce, in vsaka nedostojna beseda, ki jo je moral slišati On, je kot ostru puščica ranila njeno dušo; a njeno srce še bije

in njena duša ljubi tiste, ki so njega sovražili. Glejte, odgovor na zagonetni kip Niobin. —

Tudi On je trpel, umrl strašne smrti, smrti krivice in sovraštva, ker so Mu jo zadali po krivici in iz sovraštva; smrti ljubezni in milosti, ker je umrl iz ljubezni, da bi nam zaslužil milost. A umrl je vdano, zmagovito, ne obupan in premagan; umrl je prostovoljno in veličastno, ne kot igra slepe usode ali vsled zagrešenja. Njegova smrt je ljubezen, odpuščanje in odrešenje. Glejte, tako umira najvišji Svečenik, da reši uganko smrti, ki je Laokoon ne more rešiti.

Glejte, to je kip življenja in vstajenja... Trpljenje in smrt pa — zdravilo, ki daje moč in življenje.

V mladost nazaj!

Zložil Anton Medved.

Ne maram biti samotar,
in vendar sem hladan in top.
Za čile družčine prestar,
premlad se zdim za tihi grob.

Kam naj bi torej šel? Na kraj,
kjer ni ne dneva, ne noči,
kjer vlada mir in hrupen raj,
kjer so ljudje in ni ljudi?

V mladost nazaj! Enkrat samo
na krilih Ikarovih vsaj
spomin me nesi pod nebo:
V mladost nazaj, v mladost nazaj!

Nebeškega plemena čut
raztopi v prsih mi srce
kot vosek, in duha perut
omahni v večnosti morjé!

Na materinem grobu.

Zložil Gr. Koritnik.

Sanjaj, mati, sanjaj mir in srečo,
blaženstvo, ki onkraj groba cvete,
svetlo večnost, v dalje zvezd blestečo —
sanjaj, mati, misli jasne, svete!

Jaz sem klical za teboj spomine,
nem sem plakal svoje težke čase,
duh nemiren, tih, zamaknjen vase,
je za tabo plah strmél v praznine . . .

Kje si, mati? kje je skrbna roka,
ki nam bele je kazala ceste —
polne upe, vzore jasne, zveste
in morjé ljubezni za otroka?

V siromaštvu smo se v svet ločili,
delali smo, v solzah krvaveli,
svetli cilji so nam pobledeli,
polni upi v solzah iztočili . . .

Znoj in solza — delo in lepota —
srečna mati, prosta si te sreče!
Jaz pa romam svoja težka pota,
misli mislim bisere roseče . . .